

TĚŠÍNSKÉ
DIVADLO
ČESKÁ SCÉNA

Milan Uhde, Leoš Kuba, Miloš Štědroň

DIVÁ BÁRA

B. Vidomská

Těšínské divadlo Český Těšín, příspěvková organizace

Ředitel a šéf České scény Petr Kracík

Dramaturgyně České scény Alice Olmová

Milan Uhde, Leoš Kuba, Miloš Štědroň

Premiéra 10. 9. 2022

DIVÁ BÁRA

Režie

Stanislav Slovák

Choreografie

Martin Pacek

Scéna a kostýmy

Jaroslav Milfajt

Dramaturgie

Alice Olmová

Hudební nastudování

Karel Cón

Dramaturgická spolupráce

Petr Kracík

Korepetice

Miroslav Liška

Bára

Bára Vidomská

Jakub

Miroslav Liška

Ondřej Vlček

Kryštof Malec

Správce Sláma

Petr Sutorý

Myslivec

Ondřej Frydrych

Vlček

Zdeněk Klusák

Eliška

Eliška Adamovská

Vlčková

Adéla Krulíková

Pavel

Tomasz W. Przybyla

Kroupa

Vítězslav Kryške

Starosta

Zdeněk Hrabal

Hospodský Bendl

Dominik Grác

Starostová

Lenka Waclawiecová

Kapela - basa

Tomáš Treichel

Farář

Miloslav Čížek

Kapela - housle

Václav Kolek

Pepinka

Markéta Słowiková

Kapela - klavír

David Kupka

Inspice

Dominik Grác

Nápověda

Libuše Berková

Inscenace vznikla za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a města Český Těšín

V. Kryške, E. Adamovská, P. Sutory

Božena Němcová [1820–1862]

Kdyby nebylo vzpomínek, člověk by nevěřil, že byl někdy šťasten.

Narodila se ve Vídni jako Barbora Novotná, nemanželská dcera české služky. Po svatbě rodičů o půl roku později už se jmenovala Panklová. *Barunka Inula spíše k otci nežli k matce, ačkoli se zdá, že po ní právě zdědila fabulační dar básnický.* Dětství prožila ve východočeských Ratibořicích a ve Chvalovicích, kde propadla vášni k literatuře. Provдалa se 12. září 1837 za vlastence a publicistu Josefa Němce. *Před oltářem, kde se před sedmnácti lety konala „neveselá svatba“ Johanna a Terezie Panklových, byla Barbora Panklová oddána Josefu Němci. Nevěsta ráno před svatbou plakala. A lidé podle barvy jejího šatu věstili nedobré konce. Následujícího dne se Barbora Němcová loučila se svým mládím na Jiřínkovém plesu. Byla královnou bálu, byla nejkrásnější ze všech a nejvášnivější v tanci. Protančila noc. Sen byl dosněn. A Barunce toho dne zmizelo štěstí do nenávratna.* Manželům se narodili tři synové a dcera. Kvůli státní službě Josefa Němce a pro jeho politické názory se rodina musela často

stěhovat. Pobývala v Josefově, Litomyšli, Polné, Domažlicích, Uherských Ďarmotech a v Praze.

V době svého pobytu v Praze [1842–1845] se Němcovi stali členy Matice české a brzy byli samozřejmě počítáni do české společnosti. Němcová se zapojovala do aktivit intelektuálů a vlastenců. Byla to urozená duše. Nikoli stavem, ale úrovní osobnosti. Díky osobnímu půvabu, přirozenému talentu a společenské angažovanosti se stýkala s mnoha představiteli české kultury a vlastenecké inteligence, do jejichž společnosti pronikla během svého pobytu v Praze. Tato léta jsou dobou jejího velkého duševního a vzdělanostního vývoje. *Mladá žena vévodského štolby dovedla se záhy vžítí v postavení paní z lepší rodiny, byla zvána na společenské večery a postupem let, když přibýlo dětí, jistého blahobytu a „panských libůstek“, nezůstalo po bývalém selském děvčeti ani památky.* Božena Němcová se zúčastnila například Českého plesu na Žofíně v únoru roku 1843.

Byl to pravděpodobně vůbec první velký ples, který navštívila, a zároveň událost, jež zrcadlila její pronikavý společenský úspěch. Mladá paní, která okouzlovala svým půvabem a nenucenou noblesou, byla navíc skvělou tanečnicí a dovedla za-
ujmout v živém rozhovoru svou bystrostí. Přibyl jí okruh nových známých, se kterými se pak setkávala při různých příležitostech vlasteneckého života, v divadle, při hromadných výletech, na schůzkách v rodině advokáta Friče či lékaře Staňka. A seznámila se i s doktorem Riegreml, s Erbenem či Klácelm.

Žila ale pod stálým policejním dohledem a velmi těžko sháněla obživu pro své děti. Manželství Josefa a Boženy Němcových však příliš šťastné nebylo, zejména kvůli povaze Josefa Němce... *To je jméno muže, jehož příjmení se stalo historicky významným vlastně pouze díky jeho manželce, která ho sice nemilovala, on ji zase na oplátku z trucu považoval za „bláznivou“ umělkyni, ale přesto utvářeli dvojici. Tragické utrpení z rozumu, v jehož výsledku se oba ve svazku zúčastnění jen pustě mýlili.*

Josef Němec se mýlil ve své ženě, kterou se snažil marně uvázat a přimět k pou-

hým klasickým domácím pracím, nikdy přitom příliš nevěřil v její literární úspěch a její zálibu ve psaní považoval za přerostlého koníčka.

A Božena Němcová zase ve svém manželovi, který byl sice horkokrevný, a pokaždé když jej zachvátil afekt méně rozumný, přesto ale měl dobré srdce a pro svou ženu chtěl vlastně jen to nejlepší. Což ovšem dával najevo stejně těžkopádně a podivně jako ona jemu svou lásku, která když není od srdce, těžko se předstírá. Tak vznikl bludný kruh dvou lidí, který nakonec fatálně ovlivnila především narůstající chudoba a z ní plynoucí stres a všudypřítomné [zbytečné] emoce. V tomto manželství se oba jeho aktéři doslova minuli.

V letech 1845–1848 pobývala rodina na Chodsku. Němcová zde přišla do styku s lidovým světem a tradicemi, venkovský lid si ji velmi oblíbil. Když byl Němec přeložen po obvinění ze spiknutí do Uher, odstěhovala se i s dětmi do Prahy, kde opět navázala kontakt s vlasteneckými spisovateli. Tímto krokem sice vyřešila nesoulad v manželství, ale žila v bídě. Svého manžela nicméně několikrát v Uhrách navštívila.

T. W. Przybyła, B. Vidomská, L. Wacławieczová, Z. Klusák, A. Krulíková

V květnu 1853 se Němcová vypravila s dětmi Jaroušem a Dorou za mužem do Ďarmot k trvalému pobytu. Ale 15. října byla odtud odvolána z Prahy k úmrtnímu loži svého nejstaršího syna Hynky. Zemřel jí v náručí 19. října 1853. Rodinná krize vyvrcholila a Němcová hledala citové zázemí u jiných mužů. Již při pohledu na výčet mužů, do kterých byla zamilovaná ona sama, a nikoli tedy primárně a jednostranně oni do ní, nás nemůže nezaujmut jedna zvláštní spojitost. Je to samozřejmě medicína. Obor v devatenáctém století slibně se rozvíjející, jeho někteří významní představitelé spojili alespoň na chvíli své životy s životem slavné spisovatelky. Helcelet, Jurenka anebo medicínský vědec a pediatri Lambi. Byl-li tedy pro Němcovou dokonalým ideálem muž lékař anebo alespoň umělec, nebylo její duši a srdci prakticky pomoci. Někteří ze zmíněných lékařů sice blízký vztah s Němcovou zřejmě mysleli dobře, ale umělkyni pomoci nedovedli, či spíše – přesněji řečeno – často ani nechťeli. Roku 1861 se Němcová definitivně rozešla s manželem a odcestovala do Litomyšle, kde chtěla redigovat své spisy a připravovat k vydání své souborné dílo.

Ale naplno u ní propukla zákeřná choroba. Koncem listopadu 1861 ji z Litomyšle do Prahy odvezl její manžel. Němec si hned po zjištění stavu věcí sbalil zavazadla a z Prahy zamířil nejkratší cestou do Litomyšle. Ženu Betty nalezl v horečkách, slabou, hladovou a zanedbanou; ještě téhož dne ji pak zřejmě za pomoci dalších přátel odvezl zpět domů do domu U Tří lip, kde Němcovi nově bydleli. Božena byla po návratu domů sice při vědomí, ale z lůžka už prakticky sotvakdy vstala. Nemoc postupila do poslední fáze. Vánoce strávila se svými dětmi. A 20. ledna jí přinesli na smrtelné lože první sešity Babičky. Dopsavši věnování Doře a Markytě usnula. Josef Němec poslal, když se probudila, pro duchovního, ale nežli duchovní přišel, upadla v bezvědomí. Od večera do šesté hodiny ranní dne 21. ledna usínala, až usnula navěky. Odešla tichá a klidná. Český i německý tisk oznámil s úctou smrt Boženy Němcové. Pohřeb se konal 24. ledna 1862. Ulice byly při velkém mrazu plny lidu. Za místo jejího posledního odpočinku byl vybrán pražský Vyšehradský hřbitov. Slavnostnímu uložení do hrobu ovšem předcházela obřad, jehož se zúčastnili

O. Frydrych

*nejbližší Boženy Němcové, ale i přátelé, vlastenci a „vlastenci“, kteří se spíše chtěli předvést. Obřad byl ve srovnání s mizivým zájmem, jaký těsně před skonem o spisovatelku mnozí projevovali, snad až přehnaně velkolepý a nepřekvapí proto, že ni poslední cesta Němcové na onen svět se neobešla (a obejít ani nemohla) bez pravidelného policejního dozoru a dohledu tehdejší rakouské vlády. Němcová zemřela v trápení netušíc, kým ji následující generace teprve učiní. Jakkoli to zní paradoxně, svůj boj Němcová v jistém ohledu skutečně vyhrála. I navzdory nepřejčnosti tehdejší doby se prosadila mezi významné Čechy [byť jen slovně, nikoli po stránce finanční] a její slavný odkaz postupně sílil, aby se časem proměnil v ikonické jméno Božena Němcová, jejíž osobnost literát Viktor Dyk charakterizoval slovy: *Toť prostá legenda. Toť příběh očí dvou a srdce jednoho...**

Dílo Boženy Němcové

Němcová debutovala ve 23 letech vlastneckými básněmi, její doménou se však byly pohádky, povídky a novely. Začala příspěvky do časopisů v první polovině čtyřicátých let, tj. v době, kdy pobývala v Praze. Její dílo se objevovalo v časopisech Květy či Česká včela. První vydanou publikací byly v roce 1845 Národní báchorky a pověsti, ve kterých zpracovala české pohádky. Obdobnou variantou se později staly Slovenské pohádky a pověsti.

V průběhu padesátých let vytvořila povídková vyprávění Baruška, Divá Bára, Pohorská vesnice nebo V zámku a podzámčí. Věnovala se také cestopisnému žánru; z článků se pak skládají Národopisné a cestopisné obrázky z Čech, z nichž nejznámější jsou Obrazy z okolí Domažlického. Podobně jako u pohádek i v cestopisech zachytila slovenské území, kam rovněž jezdila. Kromě výše zmíněných děl nelze pominout výrazný otisk Němcové coby epistolografky [autorka dopisů majících povahu literárních děl]. Její korespondence vyšla ve čtenářském výboru Lamentace, následně pak sou-

borně ve čtyřech svazcích Korespondence Boženy Němcové.

Ve svém stěžejním díle Babička [1855] sledovala každodenní venkovský život v rytmu jediného roku. Řád a harmonii do něj vnáší postava stařenky, jež v sepjetí s přírodou zastává jasné zásady a svou moudrostí a láskou pomáhá svému okolí řešit problémy. *Ze snu o babičce a ztraceném dětství vzešel nesmrtelný obraz ženy z lidu Babička. Čtyři roky babiččina pobytu na Starém Bělidle byly rozhodující dobou pro duševní vývoj budoucí básnířky. Všechno, co krásného a čistého žilo v básnířčině čiré duši, pramenilo ze studnice dětských dojmů.*

Byla výborná vypravěčka, měla pozorovatelský talent a cit pro detail. Častým tématem, které napříč svou tvorbou vykreslila, byl vztah chudších a bohatších vrstev, obyčejných lidí a šlechty. K rozporům ve společnosti, stejně tak jako k národnostním otázkám byla velmi citlivá. A v tom všem hledala odpověď na otázku, jak rozpory překlenout a najít spravedlivý společenský řád.

Z. Hrabal, E. Adamovská, M. Słowiková, M. Čížek

Divá Bára

Bára měla tolik neobyčejných vlastností, že se nebylo čemu divit, když si sousedé o ní povídali. Nemohouce si takovou povahu nijak vyložit, začaly ženy tvrdit, že je to přece jen nějaké „divné dítě“; a ne-li to, tedy že si jí zajisté polednice vzala pod moc svoji. Tím výřknutím bylo všechno počínání děvčete vysvětleno a omluveno, ale to ten následek, že se jí vesničané buď štítili, buď báli a jen několik duší ji opravdu milovalo. Kdo ji chtěl hodně pozlobit, řekl jí „divá Báro“.

Divá Bára je povídka o venkovské dívce, která poprvé vyšla v kalendáři Česká pokladnice roku 1856 [rok po vydání Babičky]. Bára byla dcerou obecního pastýře, ale vesničané se jí stranili, protože už jako dítě byla jiná než ostatní děvčata. Neměla strach, měla velkou sílu a žila si „po svém“. Bára se sice líbila mnoha mládencům z vesnice, měla černé dlouhé vlasy, velké modré oči, byť je zlí jazykové nazývali buličí, ale skutečných přátel měla jen málo. Námět k této povídce nosila Němcová až do doby vydání v podstatě celým svým životem, jak můžeme soudit z jednoho zápisu jejích vzpomínek, kde jmenuje tři z postav Divé Báry: farskou Pepinku, kostelníka Vlčka a B [Báru, tedy jenom počátečním písmenem jejího jména].

Osudy této divošky z podkrkonošského podhůří pak ve svém definitivním zpracování přemístila na Nymbursko do vesnice Vestce. Němcová v této povídce ukazuje, že добрota srdce, poctivost myšlení a ryzí povaha člověka nesouvisejí ani s jeho vzhledem, ani s penězi a ani se společenským postavením. Tuto svou povídku pojala autorka jako výpověď o společnosti, která netoleruje jinakost, byť je obdivuhodná. Prostřednictvím Bářiny „odlišnosti“ stvořila autorka odvážnou, spravedlivou a konvencemi nesvázanou postavu a vytvořila do té doby neobvyklý typ razantní ženské hrdinky. Příběh se dočkal i filmového zpracování.

V roce 1949 ho natočil jako svůj debut režisér Vladimír Čech.

Do hlavní role obsadil půvabnou a temperamentní členku Slezského národního divadla v Opavě Vlastu Fialovou, vybranou na základě konkurzu. I pro ni to byl první film. Snímek ve své době dobyl též zahraniční trhy [zaznamenal výrazný úspěch v tehdejší Sovětskému svazu i v Latinské Americe]. Ve filmu dále hráli např. Robert Vrchota, Jana Dítětová, Jaroslav Vojta, Marie Brožová, Antonín Rýdl, Jan Pívec, Josef Kemr a další.

M. Liška, B. Vídomská

Pro **Milana Uhdeho**, spisovatele, dramatika, scenáristu a politika a pro **Miloše Štědrone**, hudebního skladatele, hudebního vědce a pedagoga, kteří jsou s muzikálem neodmyslitelně spjati (připomeňme např. jejich legendární Baladu pro banditu), se Divá Bára stala námětem pro stejnojmenný muzikál inspirovaný nejen povídkou Boženy Němcové, ale i tragickými osudy samotné autorky. Brněnské autorské trio doplňuje hudební skladatel **Leoš Kuba**.

Když si myslivec svoji mladou ženu po stavení prováděl a do pokojíka ji přivedl, kde bylo jeho lože, sundal nad ním zavěšený suchý již věneček. „Znáš ho?“ ptal se Báry. Byl to ten, co na vrbě uvázal ve svatojánské ráno. Bára se usmála. „A na koho jsi myslila, když s ho do vody házela?“ ptal se myslivec přivínuv si ji k srdci. Bára neodpověděla, ale objala ho a pozdvihla k němu s usmáním milým oči, jež lidé nazývali buliči, myslivec je však měl za nejkrásnější na celém širém světě.

B. Němcová, Divá Bára

L. Waclawiecová, V. Kryške

Martin Pacek

Absolvent Pražské taneční konzervatoře a HAMU v oboru choreografie a režie zavítal také do Těšínského divadla.

V roce 1991 založil Taneční divadlo Bufo, kde jako umělecký vedoucí, choreograf a režisér vytvořil bezmála 20 celovečerních inscenací pohybového divadla. V roce 2005 založil s kolegyní Janou Vašákovou-Hanušovou originální pohybové divadlo VESELÉ SKOKY, které velmi úspěšně působilo na české i mezinárodní scéně. Jeho posledním počinem bylo spoluzaložení pohybového divadla LINDO HOP, pro které vytvořil taneční grotesku PINGLS. Od roku 1995 pracuje jako pedagog na DAMU, kde v současné době působí ve funkci vedoucího kabinetu pohybové výchovy. Jako choreograf a režisér pravidelně spolupracuje nejen s filmem a televizí, ale i s řadou pražských i mimopražských divadel, např. s Městským divadlem Brno, Národním divadlem moravskoslezským v Ostravě nebo s Divadlem F. X. Šaldy v Liberci.

Jak se vám u nás líbilo, co vás překvapilo?

Děkuji za otázku. Stručně a jasně odpovím, zalíbilo se mi tu převelice a překvapilo mě snad vše. Od nádherné krajiny přes krásné město až po šikovné a velmi talentované herce... Zkrátka jsem upřímně nadšený

a moc rád, že mi režisér Slovák umožnil to vše objevit.

Pracujete jak s profesionálními tanečníky, tak s herci, kteří jsou ne vždy výjimečně pohybově nadaní. Prozradte, jaké používáte na herce metody a techniky, aby ve výsledku všichni ladili jako sehraný celek?

Ptáte se na mé know-how? Nejsou to žádná kouzla. V první řadě vycházím z individuality každého jedince. Myslím, že díky své dlouholeté divadelní zkušenosti umím rozpoznat limity každého herce a že spojením drilu a psychologie se mi snad daří dosáhnout toho, na co se ptáte.

Připravila vám Divá Bára nějaké choreografické úskalí?

Úskalí snad ani ne, jen jsem se musel zorientovat a poznat soubor, se kterým dělám poprvé, a doufám, že to není naposled.

Tanec je vaše celoživotní vášeň. Jste-li dámou vyzván k tanci, co si nejraději zatančíte?

Čardáš neb jsem původní profesí folklorista. A když večer pokročí, tak tango.

L. Wacławieczová, V. Kryške, Z. Hrabal, T. W. Przybyla, D. Grącz, P. Sutorý, M. Čížek, M. Stowiková, A. Krulíkovská, K. Malec, Z. Klusák

Jaroslav Milfajt

Jevištní výtvarník, od roku 2008 šéf výpravy v Městském divadle Brno.

Vystudoval Střední školu uměleckoprůmyslovou v Brně [1977] a obor loutkářské výtvarnictví a technologie na katedře loutkového divadla DAMU v Praze [1985].

Své první angažmá získal v brněnském Loutkovém divadle Radost [1984], kde vedle scénografické tvorby také režíroval. Od dob vysokoškolských studií realizuje scénografické práce v divadlech na území celé republiky, ale i v zahraničí.

Návrhy scén i kostýmů vytváří pro divadla malých forem, pro loutkové, činoherní, muzikálové, operní a baletní soubory.

Kromě velkého množství scénografických, kostýmních a loutkových návrhů je autorem řady výstavních expozic, interiérů, plastických objektů a reklamních realizací.

Z. Hrabal, V. Kryške, T. W. Przybyła, Z. Klusák, B. Vidomská, A. Krulíková

Karel Cón

Dvorní skladatel Městského divadla v Brně, který v letošním roce oslavil své kulaté jubileum, je absolventem brněnské konzervatoře [housle] a JAMU [skladba]. Působil v řadě divadel v celé republice, kde psal scénickou hudbu k inscenacím nebo hrál v orchestru.

V polovině 80. let, po svém působení v divadlech v Hradci Králové, Liberci a Šumperku, začíná spolupracovat se Státním divadlem Brno, zpočátku s činohrou a začátkem 90. let se zpěvohrou.

Od roku 1999 začal s Městským divadlem spolupracovat jako dirigent a podílel se zde například na inscenacích *My Fair Lady* [ze Zelňáku], *Cabaret*, *Svět plný andělů*, *Šumař na střeše*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* atd. Pro řadu z těchto titulů vytvořil také hudebního aranžmá.

V současné době pravidelně spolupracuje s autorskou trojicí Stanislav Slovák, Petr Štěpán a Jan Šotkovský. Spolu s nimi se podílel na inscenacích např. *Baron Trenck*, *Mendel aneb vzpoura hrášků*. Je rovněž autorem komorních, vokálních a instrumentálních kompozic.

K. Mātec, L. Waclawicová, T. W. Przybyla, O. Frydrych, Z. Hrabal, Z. Klusák

Režisér Stanislav Slovák

Absolvent JAMU oboru muzikálové herectví a zároveň činoherní režie. Od roku 2000 je v angažmá Městského divadla Brno, jako herec, asistent režie, režisér a nyní i umělecký šéf činohry.

V brněnském Městském divadle jste začínal jako herec v proslulém muzikálu West Side Story. Zavzpomínejte na vaše divadelní začátky?

To by ovšem bylo na delší novelu anebo alespoň na kratší román. Divadlo a umění vůbec bereme v naší rodině jako přirozenou součást našich životů. Narodili jsme se jako děti divadelních herců...

A co se týká profesionálních začátků na prknech, tak ty úplně první se vážou ke dvěma městům, dvěma divadlům, dvěma titulům a dvěma režisérským osobnostem, kterým dodnes vděčím za mnohé. Bratislava, Nová scéna, Pokrevní bratři a Jozef Bednárík – to byl doslovný jevištní noviciát. Ovšem Brno, Městské divadlo, West Side Story a Stanislav Moša – to je zásadní divadelní bytí v časoprostoru, což vnímám jako urč-

jící, naprosto osudové a ani na vteřinu bych nic z toho neměnil.

Dnes je z vás zkušený herec, režisér, autor divadelních her, umělecký šéf stále věrný Brnu. Čím vás tak brněnské divadlo okouzluje, že jste ani jednou nezměnil angažmá?

Neustále mě okouzluje právě tím, že jsem nikdy neměl potřebu přemýšlet o tom, že bych změnil angažmá. Brno (ať si říká, kdo chce, co chce) je ukaz. Samozřejmě že se mnoho věcí odvíjí zejména od lidí, které na svých životních cestách potkáváme. A já měl obrovské štěstí na vzdělané, radostné, laskavé, ale přísné profesionály, které jsem mohl pozorovat při práci. Jsem vděčný za mnohé, co jsem se od nich mohl naučit.

Muzikál Divá Bára měl na scéně Městského divadla Brno premiéru v roce 2012 (režie J. Nvota). Vy jste v něm hrál roli myslivce a byl jste zároveň asistentem režie. Co se vám z tohoto představení vrylo do paměti.

Každé představení [a že jsme jich za posledních 25 let udělali opravdu hodně] má pro mě i zpětně svou specifickou vůni atmosféry, ve které vznikalo.

A Divá Bára v roce 2012 voněla a i dnes stále voní divokou svobodou a neutuchající nadějí v lepšího, milosrdnějšího člověka.

A co si přejete, aby se do paměti vrylo divákům těšínské Divé Bány?

Ze všeho nejvíc si přeji, aby se diváci Těšínského divadla i po naší inscenaci Divé Bány opět a rádi vraceli do hlediště, plně prožívali nádherné lidské příběhy divadelních postav a nebáli se právě podle jejich vzorů uskutečňovat své vlastní představy, naděje a lásky.

S. Slovák

O. Frydrych, B. Vidomská

E. Adamovská, K. Malec

Šéf obchodu a marketingu Kateřina Mertha

Šéf jevištního provozu Roman Sekula

Šéf provozu světla a zvuku Vladimír Rybář

Vedoucí dekorační dílny Kristina Libosková

Vedoucí krejčovny Karin Szostoková

Vedoucí vlásenkárny Šárka Szeligová

Vedoucí rekvizitárny Josef Kurek

Vedoucí garderoby Jana Černá

Světla Robert Kurkiewicz / Dariusz Molicki

Zvuk Wojciech Bielach / Łukasz Orszulik

Vlásenky Pavla Cwiertková

Rekvizity Ivana Kolondrová

Garderoba Monika Minarzová

Jevištní technika Jiří Ponča / Jiří Gebhart

Roman Szarowski / Jindřich Tesarczyk

Redakce programu Alice Olmová

Jazyková korektura Martina Bojdová

Foto Miroslav Pawelek / Karin Dziadková

Grafický zlom Iva Lupková

Tisk ProPrint Český Těšín, spol. s r. o.

Autorská práva k dramatickému textu zastupuje Aura - Pont, s. r. o.,

Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4

a Dilia, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s.,

Krátkého 143/1, 190 03 Praha 9

Inscenace vznikla za finanční podpory

Ministerstva kultury České republiky a města Český Těšín

KVĚTINKA
Darkovka M. R.

ZDROJE

www.dvojka.rozhlas.cz

www.temata.rozhlas.cz

www.aktualne.cz

www.mdb.cz

Kubka F. – Novotný M.,
Božena Němcová, Neubert
a synové, Praha – Smíchov,
1941

Košťálová M., Rodokmen
a vztahy Boženy Němcové,
Petrklíč, Praha, 2019

Němcová B., Divá Bára,
Státní nakladatelství dětské
knihy v Praze, 1950

HÁDANKA PRO DIVÁKY

Na fotografii jsou dva budoucí režiséři. Oba pocházejí z Nitry. Jeden z nich má jako režisér v Těšínském divadle svou první premiéru a ten druhý s naším divadlem pravidelně spolupracuje.

Víte, jak se jmenují?

Stanislav Slovák [vlevo] a Peter Gábor [vpravo]

TĚŠÍNSKÉ DIVADLO ČESKÝ TĚŠÍN

Ostravská 67, 737 35 Český Těšín

tel.: +420 558 746 022/23

e-mail: obchodni@tdivadlo.cz

www.tdivadlo.cz

VSTUPENKY, PŘEDPLATNÉ, DÁRKOVÉ KARTY

Informační centrum a pokladna TD

náměstí ČSA 1222/10, Český Těšín

úterý-pátek 14:00 - 17:00

nebo hodinu před představením v TD

Č E Š K Ý T Ě Š Í N

Moravskoslezský
kraj

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

